

Marias liv (X): Flykten till Egypten.

Tionde kapitlet av "Marias liv" betraktar den Heliga Familjens flykt till Egypten, "månader av dolt arbete och tyst lidande, med längtan efter hemmet som lämnats".

2010-11-29

När stjärntydarna just hade lämnat Betlehem, visade sig Herrens ängel i en dröm för Josef och sade: "Stig upp och ta med dig barnet och hans mor och fly till Egypten och stanna där tills jag säger till dig, ty Herodes kommer

att söka efter barnet för att döda det."
(Matt 2:13). På ett ögonblick förvandlades Vår Frus glädje, som hon fått genom besöket av stjärntydarna, som i hennes Son hade känt igen Messias, i smärta och ängslan. Grymheten hos den gamle konungen av Palestina var välkänd, han som alltid fruktade att någon skulle finna vägen till tronen; därför hade han beslutat döda vissa av sina barn och andra personer som kunde skada honom, såsom det framgick av olika historiska källor. Faran var således stor; men Gud hade sin frälsnings plan som inte kunde betvingas av en tyranns ansträngningar eller ondska. Likväl gjorde Herren inte några högljudda underverk: han förlitade sig på sina trognas ansvar. Därför tog stjärntydarna, som i en dröm tillrättats att inte återvända till Herodes, en annan väg hem till sitt land. (jfr Matt. 2:12).

Även Josef förhöll sig med mycket stor foglighet. Knappt hade han mottagit den gudomliga varningen, *steg han upp och tog om natten med sig barnet och hans mor och begav sig till Egypten* (Matt.2:14) Så började den första av förföljelserna, som Jesus skulle underkastas på jorden under loppet av historien mot honom själv och mot lemmarna i hans mystiska kropp.

För att resa till Egypten fanns två huvudvägar. En bekvämare, men också mer frekventerad gick ned längs med Medelhavskusten och, igenom Gaza. Den andra, mindre frekventerade, passerade över Hebron och Bersabea, först för att korsa Idumeen öknen och ta sig in i Sinai. Det var dock frågan om en lång resa på flera hundra kilometer, som borde ta tio till fjorton dagar.

I Hebron eller i Bersabea (60 km från Betlehem) köpte Josef och Maria

förråd, innan de anträdde färden genom öknen. Det är sannolikt, att de under denna del av resan har anslutit sig till någon liten karavan, därför att det skulle vara nästan omöjligt att göra den ensam: den tryckande värmen, bristen på vatten, faran från rövare gjorde den absolut icke tillrådlig. Historikern Plutarchos berättar att de romerska soldaterna, som år 155 före Kristi födelse skulle göra denna färd för att kriga i Egypten, fruktade mera att möta plågorna i öknen än kriget, som de tvingades att utkämpa.

Traditionen berättar – och det är logiskt att det var så – att Maria, med barnet i famnen red på en åsna, som Josef höll i grimman. Men de apokryfiska skrifternas fantasi har låtit talrika legender blomstra i denna episod: palmer som förstorar sitt lövverk för att ge skugga åt de flyende. vilda djur som blev tama, rövare som blev förstående,

vattenkällor som oväntat flöt fram för att lindra törsten ... Människors fromhet får genklang i målarkonsten och poetiska kompositioner, med en berömvärd strävan att tydliggöra den gudomliga Försynens vaksamhet. Sanningen är att det handlar om en verklig flykt, under vilken fysiskt lidande förenades från ett ögonblick till det andra med fruktan att hinnas upp av någon soldatpluton. Först när de kom fram till Rhinocolura (al-Arish), till gränsen mellan Palestina och Israel, kommer de att känna sig mera lugna.

Under tiden begicks i den lilla byn Betlehem mordet på en grupp pojkar på ända till två år, som slets ur sina mödrars famn. Då uppfylldes – skriver den helige Matteus – det som sagts genom profeten Jeremia: ”Rop hörs i Rama, gråt och högljudd klagan: Rakel begråter sina barn, hon låter inte trösta sig, ty de finns inte mer.” (Matt2:18). Det är otvivelaktigt

ett ställe som är svårt att förstå, och som har skandaliserat många; hur kunde Gud tillåta att oskyldiga led, särskilt de som var småbarn? Svaret på denna fråga stöder sig på två fasta punkter: Gud behandlar människor inte som om de skulle vara marionetter utan respekterar deras frihet, även när de envisas med att göra det onda; samtidigt som han i sin Vishet och sin Försyn vet att dra det goda ur det onda. Gud skriver rakt över människornas sneda linjer. Alltså klaras denna gåta enbart i ljuset av Guds offer på Korset. Frälsningen har fullgjorts genom den Rättfärdiges lidande, den alltigenom Oskyldige, som vill förena människorna med sitt eget offer.

Traditionen är inte överens om platsen, där den Heliga Familjen bodde i Egypten: Memphis, Heliopolis, Leontopolis ... säkert är att många hebreiska samhällen blomstrade i det stora Nildeltat. De

slog sig ned i ett av dessa såsom så många emigranter, och där skall Josef ha funnit ett arbete , som skulle tillåta honom att värdigt, om än fattigt, försörja familjen. Enligt de vanligare beräkningarna stannade de i Egypten åtminstone ett år, ända tills en ängel på nytt förkunnade för Josef, att han kunde återvända till Palestina.

Det var månader av dolt arbete och tyst lidande, med längtan efter det lämnade hemmet, men under denna tid med glädjen att se Jesus växa upp frisk och stark, långt från faran i bakhåll. Omkring dem kunde de se mycket avguder, så många ansikten av främmande gudar med ansiktsdrag av djur. Men Maria visste att Kristus hade kommit till världen även för dessa människor, även för dem som bestämts för Frälsningen. Och Maria omfamnade dem i sitt moderliga hjärta.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/marias-liv-x-flykten-till-egypten/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/marias-liv-x-flykten-till-egypten/)
(2025-08-06)